

r. 1772.

Durini Angelus, nuncius

M^{re} castellanae Kamieusi Catharinae de Potocis
Kossakowice J^o Pauli Kossakowskiej &c.

JLLUSTRISSIMÆ ATQUE EXCELLENTISSIMÆ
CASTELLANÆ KAMINENSI
CATHARINÆ de POTOCIIS
K O S S A K O S C I Æ

ODEM HANC
IN SOLEMNI EJUS NOMINIS DIE
ANNUI OBSEQUII ERGO
D. D. D.

ANGELUS DURINI ARCHIEP: ANCYRANUS
NUNTIUS APOSTOLICUS.

ANNO 1772.

JASNIE WIELMOZNEY JMÉ PANI
KATARZYNIE z POTOCKICH
K O S S A K O W S K I

KASZTELANOWY KAMINSKIEY

O D Ę T Ę

W DZIEŃ JMIENIN JEY UROCZYSTY

NA ZNAK SZCZĘRYCH ZYCZEN y PRZYWIĄZANIA SWOIEGO

O D D A I E.

ANIOŁ DURINI ARCY-BISKUP ANCYRANSKI

N U N C Y U S Z

STOLICY APOSTOLSKIEY.

Ad Numeros Horatii Odæ VII. Lib. I.

Egregiæ formæ Laudes seu carmine præco
Concelebratas sive recenti
Ut lubet assumat mulier sibi vana licenter,
Ac multum se jactet in illis;
Quæ tradit se se ferro patienter, & igni
Ut crinis se ad jussa reflectat,
Atque implexarum strue tormentoque comarum
Turritum caput ædificata,
Ædificata caput Germano crine, vel Anglo
Discurrat, caput, hoc cohonestans
Mente orbum: sed mox deflorescentibus annis
Aut ultrò, aut invita reponet;
Nec jam illam crimen crinis punire juvabit,
Sertaque nec capiti inseruisse;
Induere aut collo Lapidès oriente petitos:
Nulla erit heu medicina figuræ!

Taż Oda po Polsku.

Ktorąkolwiek, czy dawni Rymopisi, czyli
Teraznicy, Urodę wierszami wsławili;
Tę niech sobie przywłaszcza z chlubą Dama pfocha,
Niech się próżno z niey chełpi, niech się w sobie kocha.
Pod żelazo y ogień poddając swą głowę,
Aby włos w przymuszoną kręcił się osnowę,
Niech go w różne układa y zawiia stopy,
Gorne wieże na głowie dzwigając, za włosy.
Niech się puszy, Niemiecką lub Angielską szumną
Fryzurą strojąc głowę, wewnątrz mniej rozumną;
Skoro iednak znikomych lat kwiat speźnie słaby,
Chcąc, czy niechcąc, Urody swey straci powaby,
Darmo w ten czas na głowie trefi włos niegładki,
Darmo go przyozdobi w kleynoty y w kwiatki,
Darmo perły od Wschodu na szyi powiesi!
Nic to wszystko straconey urody nie wkrzesi.

Ast animi quæcumque opulens Matrōna bonis est,
Magnanimū sortitaquē pectus,
Haud quaquam occidui semper metuens erit ævi,
Nec cultu exultabit inani:
Quin Regum quavis uxore beatius ævum
Transiget, ut facere admiramur
TE TE ope virtutum, CATHARINA POTOCKA, Tuarum,
Quarum splendorem haud nitor auri,
Non gemmæ æquiparare valent, quas utraque plures
Diversis fert India ab oris.
Jure igitur tanto Te vasta Polonia honore
Excipit, & quocumque locorum
Gentis adit Læchæ præclarum nomen, eodem
CASTELLANÆ fama peragrat:
Quod nostra hæc ætas melioribus æmula sæclis
Priscorum, Te læta vocavit
CORNELIAM, GRACCHAMQUE; suam; velut atque Minervam
TE TE omnis colit ora Polonūm.
Romanis quondam virtute illustribus, ingens
Publico honos est jure tributus,
Ut Patriæ Patres audirent. Facta recensens
Quis Laudum, CATHARINA, Tuarum
Digna Tuis meritis adjunget nomina? verbis
Sed nostris ea vincere magnum
Quam sit non dubito; pudor est siluisse POTOCKAM,
Et laudare timor. Polonūm
Tu Patriam, quæ Te talem, tantamquē creavit
Solaris, recreasquē gementem

Która zaś Dama w Duszy bogata przymioty,
Y ma w dziele wspaniałość myśli, wielkość cnoty;
Lat bystro - uchodzących nie strwoży się zgubą,
Prożną z stroiow, z urody mężnie wzgardzi chlubą,
Wiek daleko szczęśliwszym wątkiem Jej popłynie,
Niż go wieść mogą, które Świata Monarchinie.
Tak Twoie KATARZYNO, POTOCKICH zaszczyćcie!
Na podziw wszystkim, płynie pod cnot żaglem życie,
Którym się porównywać Skarby nie są warcie,
Co ie z kraïow Indyjskich morza szłą otwarte;
Sfusnie więc iak ciąg Polski długi y szeroki,
Wszędzie cześć y szacunek Cnot Twych iest wysoki,
Y gdziekolwiek na świecie Polskie Jmię głośne,
Tamże Sława Cnot Twoich chwały brźmi donośne:
Ze wiek nasz, w dawnych wiekow wstępujący ślady,
Których tylko najlepsze bydz mogą przykłady,
Przyznaieć KORNELII Jmię y GRACHOWY,
Ze swą Polska Palladę czci w KASZTELANOWY.
U Rzymian, Cnot y wielkich dzieł, nadgrodą miano;
Gdy publicznie Oycami Oyczyzny ich zwano.
Dla Twoich zaś czynności, y dla Twoiey chwały,
Ktoż znajdzie KATARZYNO tytuł doskonały?
Kiedy nikomu o tym wątpić się nie godzi,
Ze wielkość Twych Cnot, wszelką wymowę przechodzi.
O których ani boiaźń mowić się ośmiela,
Ani wstyd chwał pozwala zamilczyć tak wiele.
TY Polskę, co się szczyci krwią, y twemi czyny,
Co Oyczyzną iest dla tak sławney Heroiny,

Gdy

Aspectu ; alloquiisque Tuis. Hinc Læchia jure
Te PATRIÆ MATREM vocet omnis.
Læchiadum o Decus interea o! POTOCIADUM Lux.
Exiguos ne hos despice flores
In signum obsequii, quos nunc Tibi NUNTIUS offert,
Parnassi quos mane recenti in
Vertice decerpit; CATHARIS de Nomine Sancta
Lux quando Tibi festa recurrit.
Quod si forsitan erunt, & erunt, POTOCIA, qui Te
Concelebrent melius, recinantque;
Haud me livor edet stultus, modo digna canant Te;
Immo lubens vincar; tamen istud
Pectore conde imo, precor, o! POTOCIA, Vincar
Carmine, at obsequio, superabo.

Gdy w Jey losie strapionym wspierasz cnotą rzadką,
Słusznie od Niey masz zwaną bydz: OYCZYZNY MATKĄ.

Więc o światło POTOCKICH, o Ozdobo Polski!
Przym ten bukiet, który Ci POSEŁ APOSTOLSKI
Ku szczeremu życzliwych usług oświadczeniu,
Uwił z kwiecica Parnassu, dziś, przy rannym cieniu.
W dzień: który poświęcony będąc KATARZYNIĘ,
Ze y Twych jest Jmienin. Dwoiako ztąd słynie.
Jeżeli zaś będą (iakoż będą bez wątpienia)
Ktorzyć lepsze na chwałę Twą oddadzą pienia ;
Byle CIEBIE, y Cnot TWYCH pisali co godnie,
Rad ustąpię zwycięztwa ; zazdrość mnie nie bodnie.
Lecz temu wierz: że wierszy zwyciężony graniem,
Chęcią wszystkich zwyciężę, Czią, y Przywiązaniem.

JLLUSTRISSIMO. EXCELLENTISSIMO. REVERENDISSIMO. DOMINO
ANGELO MARIÆ DURINI.
 PATRITIO MEDIOLANENSI Ex COMITIBUS MODOETIÆ
 ARCHI-EPISCOPO ANCYRANO.
 SANCTÆ SEDIS APOSTOLICÆ
 IN REGNO POLONIÆ ET MAGNO DUCATU LITHUANIÆ CUM FACULTATIBUS LEGATI & LATERE
N U N T I O.
 IN DIVINAM JLLIUS,
 AD JLLUSTRISSIMAM ET EXCELLENTISSIMAM DOMINAM
CASTELLANAM KAMINENSEM
O D E M.

Interpres Ejusdem, Patritius Skaradkiewicz S. P.

Ad Numeros Horatii Odæ III. Lib. I.

Quantum magna POTOCIA
 GRACCHAS, CORNELIAS, dotibus ingeni
 Ac virtute refert pari,
 Et Romæ tribuit Læchiadis decus.

Tantum NUNTIE, MAXIMI
 PATRIS Christiadam, carmen Horatii
 Promens, arduus evolas;
 Et Læchis recinis Romulidum melos.
 Nequicquam male contigit,
 Nostris Ausoniam dissociabilem
 Terris, dividi & Alpibus,
 Et pascente nives vertice Carpathi.
 TU laudare POTOCIAM
 Par. Hæc Sola metro digna DURINII.
 Sic fausto auspicio Deum,
 Uno vitam agitis sole beatius!

JASNIE WIELMOZNEMU JMci XIEDZU
ANIOŁOWI MARIA DURINI
 z PRZEACNEY w XIESTWIE MEDYOLANENSKIM FAMILII HRABIOW MODOECYI
 ARCY-BISKUPOWI ANCYRANSKIEMU,
 SWIĘTEY STOLICY APOSTOLSKIEY
 w KROLESTWIE POLSKIM, y W. X. LITEWSKIM,
I N U N C Y U S Z I O W I A
 WYBORNEY JEGO, DO JASNIE WIELMOZNEJ JMci PANI
KASZTELANOWY KAMINSKIEY
O D Y.

Tłomacz, Patrycy Skaradkiewicz S. P.

Jle Wielką POTOCKA, dawne niegdyś owe
 KORNELIE wyraża w Sobie y GRACHOWE,
 Przez Cnot swych iasność, y przez dowcip znamienity,
 Rzymskich pochwał do Polski przynosząc zaszczyty.
 Tyle PIERWSZEY KOSCIOŁA, MĄDRY POSLE, GŁOWY,
 Szczęśliwie w trop wstępując Horacyuszowy;
 Wznosząc się pod obłoki gornolotnym picniem,
 Wiersz Rzymski pod Parnassu Polskiego, grasz, cieniem.
 Na nic się widzę nie zda, że mnicy sformna liga
 Polskę Naszą od Włoskiej Krainy odstrzygą,
 Ze między niemi, Alpy leżą Niebotyczne,
 Y Tatry, legowiska dla śniegów dziedziczne.
 Cnota, Chwał TWYCH, POTOCKĄ naygodniejszą czyni,
 Wsławić JĄ Jeden możesz naylepiey DURINI.
 Tym losem Bogow samych zrzadzonym robotą,
 TY Rzym chwałą iednoczysz z Polską, TA zaś Cnotą.

PATRITIO SKARADKIEWICZ

ERUDITISSIMO INTERPRETI

EX INCLYTA SCHOLARUM PIARUM FAMILIA

ANGELUS DURINI

ARCHI-EPISCOPUS ANCYRANUS

NUNTIUS APOSTOLICUS.

Hendecasyllabus.

Gaude NUNTIE, NUNTIE & triumpha.

SCHOLARUM decus inclytum PIARUM,

Et Novem decus inclytum Sororum,

Ille, Ille & CALASANCTII medulla,

Jdem Ille & Apollinis medulla,

Lachæi & Latii Arbitrator leporis,

Qui binâ nitidus, locutione,

Et sensu gravis, & profundus ore est,

Tuos en Lyricos ad astra tollit,

Dictavit Tibi quos, Latina Siren

Metris luxurians Horatianis

In laudem CATHARINIDOS POTOCKÆ,

Audit quæ undique Sarmatum MINERVA.

Quare, NUNTIE, si sapis, triumphâ,

Triumphâ, & cape jam TUI laboris

Fructum, quod CALASANCTII medulla,

Jdem

Jdem Ille & Apollinis medulla

Tuos sic Lyricos Polum ad benignus

Dignatur Lyrico vocare versu,

Nec tantum Ille vocat Polum ad, sed illos

Linguâ Sauromatum; ac decentiore

Donavit chlamyde, induitque zonâ

Dii magni! aureolâ, venustulâque.

Ergo, NUNTIE, si sapis, triumphâ,

Quod jam POTOCKÆ manu tereris,

Audit quæ undique Sarmatum MINERVA;

Quod jam notus & omnibus subibis

Domos Sarmatidum Juvencularum,

Domos Sauromatum Juvenculorum,

Quin Senatorias domos subibis,

Excurre que Polonicas per Urbes,

NUNTIE, auxilio inclyti Poëtæ,

Tanti INTERPRETIS atque versione,

Versione aureolâ venustulâque.

An non invideat tibi Venusiæ

Vates, Ille Lyræ Arbitrator Latinæ

Paucis vix bene notus eruditis?

Si non invidet; at miser dolebit

Herclè INTERPRETE caruisse tanto.

Hocce carmine Te Catulliano

Scripto uno in pede, plurimum salutat

Et grates meritas Tibi rependit

NUNTIUS, tuus esse qui peroptat

Quousque æthereâ fruetur aurâ.

B 2

EJDEM

E I D E M

Epigramma.

Solers Læchæas Ode hæc abitura per Oras

Cujus nam Auctoris Nomina fronte geret ?

NUNTIUS est Auctor ; longum & memorabile nomen

Inclutus INTERPRES tempus in omne dedit.

E I D E M.

Quid, Vir Magne ; Tibi reddam pro munere tanto ;

Qui versus revocas in tua metra meos ,

Ipse mihi plaudo ; nec si dissecta coirent

Verba iterum, vellem quô prius ore loqui.

Nunc pateo cunctis, claustrisque exulto reclusis

In spatium dono latius ire tuo :

Summa feror super astra ; juvat quoscumque Poëtas

Despicere, & Lyrici pectinis esse Patrem.

Sic olim æthereis Aquilæ dum Regulus alis

Suscipitur, reliquas despicit altus aves.

E I D E M

~~X~~
XVIII.2 1176